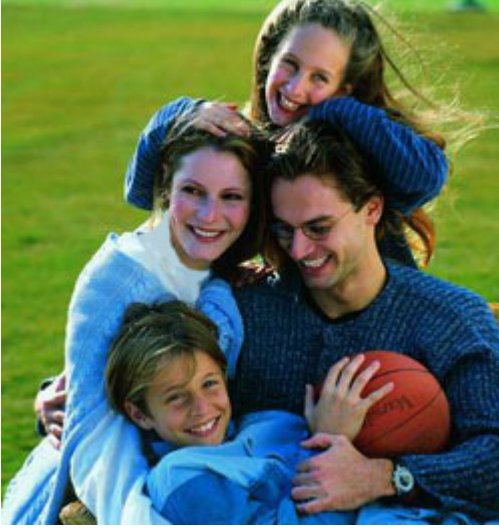

Gerçek sevgide tedirginlik ve şüphe yaşanmaz

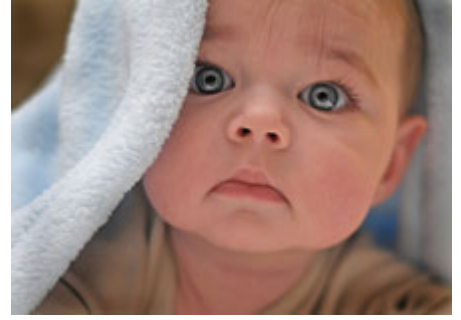
Allah'a gönülden iman eden ve hayatını Allah'ın beğeneceği şekilde sürdürme gayreti içinde olan bir insan, her an her yaptığı işte Allah'ın rızasını kazanmayı hedefler. Her işinde bir şuur açıklığı ve bir salih amel niyeti vardır. Ahirette, bu dünyadaki her hareketinden sorumlu tutulacağını bilir. Bu nedenle her saniyesinin Allah'a hesabını verebileceği şekilde geçmesi için güzel bir çaba sarfeder, irade gösterir. Böyle bir insan her yaptığını ibadet şuuruyla yapar. Yemek yemesi, uyuması, konuşması, spor yapması yani kısaca gün içinde yaptığı her şey Allah içindir.

Bir mümin karşısındaki kişiyi severken de, o kişiyi yaratanın, o kişiye karşı kalbinde ve ruhunda sevgi oluşturan özellikleri o kişide tecelli ettirenin Allah olduğunu bilir. Sevdiğini kişiyi Allah rızası için sever. O kişinin Allah'ın üstün yaratışının, üstün ahlakının bir tecellisi olduğunu bilir ve bu yüzden de, gerçekte o kişide görüp sevdiği yine Yüce Rabbimiz'dir. Dolayısıyla sevgideki ölçüsü de karşısındaki kişinin imanı, takvası, Allah'a yakınlığı ve samimiyetidir. Gerçek, samimi, kalıcı ve en önemlisi Allah Katında kabul görecektir ve güzel bir karşılığı olacak sevgi de budur. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), bir hadisindeki "*İman bağlarının en sağlamı Allah için dostluk, Allah için düşmanlık, Allah için sevgidir.*" (Kütüb-i Sitte, 10. cilt, s. 141) sözleriyle, Allah için sevmenin imanın bir göstergesi olduğunu ifade etmiştir. Mümin, karşısındaki kişinin iman derinliğini, Allah korkusunu, güzel ahlakı yaşama konusundaki kararlılığını, vicdani inceliklerini görür ve o kişinin samimiyetine kanaat getirirse, zaten Allah o kişiye karşı kalbinde yoğun ve coşkulu bir sevgi meydana getirir. Temeli sağlam olduğu için, böyle bir sevgide kararsızlıklar, şüpheler yaşanmaz. Allah bir Kuran ayetinde iman edenlerin kalbinde sevgi oluşturmaya şöyle bildirmektedir:

İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ise, Rahman (olan Allah), onlar için bir sevgi kılacaktır. (Meryem Suresi, 96)

İman etmeyen insanlar insanlar birbirlerini para, mal mülk, makam mevki gibi cahiliye ölçülerine göre değerlendirirler. Birbirlerinden maddi çıkar elde etmenin sahte heyecanını yaşarlar. Karşılarındaki kişinin maddi imkanlarından faydalanabilme hevesiyle, o kişiye kendilerini kabul ettirmek için sahte bir yakınlık kurarlar. Gerekliğinde iltifat eder, hatta o kişi ne isterse düşünmeden yaparlar. Bu samimiyetsizliğin adına da sözde 'sevgi' derler. Böyle bir sevgi anlayışında şüphe de, kararsızlık da, tedirginlik de, kavga da, anlaşmazlık da olur. Çünkü kişi karşısındakinin sadakatinden, sevgisinden, saygısından, dürüstlüğünden hiçbir şekilde emin olamaz. Bütün bu özellikleri insana kazandıran yalnızca Kuran ahlakıdır. Bir insan ancak Allah sevgisi ve Allah korkusuyla bu özellikleri yaşama gücüne sahip olur. Aksinde, malını mülkünü kaybettiği, iflas ettiği takdirde, kendisini sözde sevdiğini söyleyen kişi, bir süre sonra sevgisinin tükendiğini söyleyerek ya da başka bahaneler öne sürerek kendisini terkedecektir. Temeli takvaya dayalı olmayan bir sevgi anlayışında - ki bu aslında sevgi değil, geçici bir hevestir - asıl ölçü maddiyattır. Dolayısıyla maddi imkanlar son bulduğunda, o heves de bir anda son bulur.

Oysa ki gerçek sevgide bu tedirginliklere ve şüphelere yer olmaz. Allah sevgisine dayalı olan bir sevginin temeli çok sağlamdır. Böyle bir sevgide hiçbir olumsuzluk yaşanmaz. İnsan karşısındaki müminin imanından, Allah korkusundan ve ahlakından emin olduğu için, bu kişinin kasıtlı olarak rahatsızlık vermeye, tedirgin etmeye ve mağdur etmeye yönelik bir harekette bulunmayacağını da bilir. Bu yüzden karşısındakinin her tavrına hüsn-ü zanla, hayır ve hikmet gözüyle bakar. Bu kişi hata yaptığında da bu olumlu bakış açısı değişmez. Çünkü bir kişinin hata yapması sevgiyi bitirmez, ona duyulan güveni ortadan kaldırmaz. Hatta aksine insan o kişinin hatasını kaderinde olduğu için yaptığını bilir; onun acizliğini ve Allah'ın yarattığı muhtaç bir kul olduğunu düşünür. Bu da kişinin karşısındaki mümine olan rahmani acıma ve şefkat hissini güçlendirir. Hataların müminlerde oluşturduğu tevazu ise, o kişiye duyulan sevgiyi daha da pekiştirir. Dolayısıyla gerçek sevgide takvadan kaynaklanan bir muhabbet, yakınlık ve dostluk sözkonusu olduğu için yapılan hatalarda ya da ahlaki eksikliklerde hep bir iyi niyet aranır. Her olayda o müminin lehine olacak şekilde düşünülür. Bu yüzden de müminler arasındaki sevgi asla zedelenmez.

Bir mümin, yaşadığı Kuran ahlakı gereği, kendisine yapılmasını istemediği hiçbir tavrı karşısındaki mümine de yapmaz. Nasıl ki insan her ne hata yaparsa yapsın, Allah'ın kendisini affetmesini diliyor ve şiddetle ümit ediyorsa, karşısındaki müminin yanlış tavırlarına, hatalarına, eksiklerine karşı da, aynı imani olgunluğu göstermesi gerekir. Allah'ın ahlakını yaşamaya niyetli olan bir insan, karşısındaki müminin her hareketini hayra yorar. Her olayı hayırla değerlendiren bir insanın kalbinde de en ufak bir burkuntu oluşmaz, dolayısıyla diğer müminlere karşı sevgisinde de bir azalma olmaz. Bir hata gördüğünde mümin karşısındaki kişiyi iyiliğe çağırıp daha güzel olana davet eder. Yüce Rabbimiz Kuran'da, müminlere Kuran ile öğüt vermenin fayda sağlayacağını bildirmektedir. Bu nedenle kendisine güzellik hatırlatılan bir mümin de tavrını hemen gözden geçirip, hatalı yönlerini düzeltmeye gayret eder. Bunu görmek de diğer müminlerin kalbinde bir sevgi ve muhabbet oluşturur.

Müminlerin hataları bile birbirlerine olan sevgi, şefkat, yakınlık ve samimiyetlerinin artmasına vesile olmaktadır. Bu da, iman edenlerin her yaptıkları işte olduğu gibi, sevgiyi yaşarken de Allah'ın rızasını ve hoşnutluğunu aramayı öncelikli hedefleri haline getirmiş olmalarından kaynaklanmaktadır. Kuran'da müminlerin tüm hayatlarını Yüce Rabbimiz'e adadıkları şöyle bildirilmektedir:

De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, dirimim ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır." (Enam Suresi, 162)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/gercek-sevgide-tedirginlik-ve-suphe-yasanmaz>